

не са се сетили, но друг да не види! — заклати сериозно глава старият.

Майката гледаше като стресната, поразена от тази радостна вест. Орфей си дойде когато вече беше се отчаяла, че ще го види. Всички мислеха, че при бягството си от столицата, той е загинал някъде по пътя. А и сега още животът му не е сигурен — трябва да внимават, защото... Само като си помисли, че нейното любимо дете може да пропадне сега, когато е тук, пред прага ѝ, тя се потресе ужасена...

Но майката скоро се съвзе. Тя приготви дрехи, завивки, храна, пренесе ги майсторски и незабелязано в храсталаците зад оборчето, а оттам ги прехвърли още по-навътре, дете никой не би ги зърнал дори и случайно. Сетне старият ѝ разказа къде се крие Орфей и как ще го намери. Той ѝ описа точно откъде ще мине и как ще върви, на кое място ще каже условния знак и какво трябва да прави по-нататък. Наговориха се тя да набере някакви листа уж че са за навехнатия му крак.

Отмаляла, с подкосени крака, старата тръгна нагоре през шубраците. Тя се провираше бързо и безшумно като пъдпъдъчка, цялата превърната на слух, отмаляла от вълнение, с подкосени крака. И при все това, някаква невидима сила я тласкаше напред, и тя лазеше ловко, задъхана, разтревожена и щастлива. С безпогрешния усет на животно тя стигна точно на указаното място и даде уговорения знак. И чу отговора. Тя се хвърли като сляпа напред и падна премаляла в ръцете му. Тя усети, как две здрави, мъжки ръце я прихванаха и как сладкият, познат, любим глас погали ухото ѝ:

— Мамо!

— Сине, — рече тя тихичко, като се посъвзе, — пази се, много се пази, а аз... мога и да умра вече...